

Caput XVII. De monastica vita
Rozdział XVII. [O życiu zakonnym](#)

1. Potrzeba, abyś się uczył siebie samego w wielu rzeczach przełamywać, jeśli chcesz z innymi zachować pokój i zgodę. Nie mała to rzecz w klasztorach, lub zgromadzeniach mieszkać, a tam bez kłótni obcować i wiernie aż do śmierci wytrwać. Błogosławiony! kto tam żył dobrze i skończył szczęśliwie. Jeśli chcesz, jako przynależy, wytrwać i udoskonalić się, miej się za wygnańca pielgrzymującego po tej ziemi. Jeśli chcesz prowadzić żywot zakonny, potrzeba, abyś dla Chrystusa zaparł się własnego rozumu.

2. Suknia zakonna i postrzyżyny, nie wiele nadadzą, lecz zmiana obyczajów i zupełne umorzenie namiętności, stanowią prawdziwego zakonnika. Kto szuka czego innego, jak samego Boga i zbawienia swej duszy, nie znajdzie jeno boleść i utrapienie. Nie może też długo zachować się w pokoju, kto nie usiłuje być najmniejszym, i wszystkim podległym.

3. Przyszedłeś służyć, a nie królować: wiedz, żeś powołany do cierpienia i pracowania, nie zaś do bezczynności i próżnomówstwa. Tu więc doświadczają się ludzie, jako złoto w ogniu. Tu nikt nie może wytrwać, jeno ten, który całym sercem upokorzy się dla Boga.